

[Oluf Pedersen.]

i denne Artikel — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Hr. Steincke er saa tavs i denne Tid. Han har heller ikke villet udtale sig i Anledning af den mod ham offentlig rejste Beskyldning for at have deltaget i Forsøg paa at faa Doms mændene i Terndrupsagen fjernet og erstattet i hvert Fald med een Socialdemokrat, ligesom Rigsadvokaten offentlig staar beskyldt for at have afgivet en positiv urigtig Erklæring om dette Spørgsmaal.“

Vi ved jo alle her i Rigsdagen, at denne Beskyldning er usandfærdig. Man skulde jo næsten tro, at man kunde have ventet, at der under denne Artikel efter det, der er gaaet forud, vilde have staaet Sehesteds Navn, hvad der dog ikke gør.

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg advarer det ærede Medlem mod yderligere at fordybe sig i denne Artikel.

Oluf Pedersen: Dansk Retspleje har været ude for megen Kritik, og det er sikkert rigtigt, at der er begaaet Fejl, men Angreb paa Ministeren for disse Fejl forekommer mig at være urimelige, eftersom netop det Lovforslag, vi her behandler, sætter ind mod disse Fejl. Bare de andre Ministre havde et tilsvarende Initiativ og en tilsvarende Forstaaelse af, hvad Tiden kræver, saa vilde meget være vundet.

Jeg skal med disse Ord anbefale de nævnte Ændringer og Lovforslaget til Vedtagelse, naar Ændringerne er vedtaget.

Aksel Larsen: Det er en ret egenartet Betænkning, vi har faaet om dette Lovforslag. Henholdsvis Flertallet og Mindretallet i Udvalget fremkommer med temmelig skarpe Angreb paa hinanden for Illoyalitet, Indiskretion o. s. v., og den ene Part har endda set sig foranlediget til at klage til Tingets Præsidium angaaende Sagen, medens den anden Part mener, at det var ikke nødvendigt at tage det saa højtideligt. Jeg kan ikke undlade at beskæftige mig med disse gensidige Beskyldninger, af den simple Grund, at jeg ikke kan anerkende, at nogen af de to Parter har Ret til at beklage sig; de eneste, der har Ret til at beklage sig, er os, som ikke var i Udvalget.

Jeg har ved en tidligere Lejlighed — en af de mange Lejligheder, hvor man i Dagspressen kunde læse om Resultatet af Udvalgsforhandlinger, inden Betænkningen forelaa trykt og omdelt til Tingets Medlemmer — henvendt mig til Præsidiets og be-

klaget mig over dette Forhold. Jeg har udtalt som min Mening, at det maa vel være saadan, at Folketingets Medlemmer faar at vide, hvilke Resultater Udvalget er kommet til, i det mindste lige saa tidligt som Dagspressen. Jeg fik dengang det Svar fra Præsidiets, at det kunde man ikke gøre noget ved, da det ikke var Præsidiets, der havde foranlediget, at Dagspressen fik de paagældende Oplysninger. Naar nu baade Flertallet og Mindretallet, baade Regeringspartierne og Venstre og de Konservative, er indignerede over saadan Indiskretion og den ene af Parterne oven i Købet henvender sig til Præsidiets for at faa Hjælp, skulde det vel være muligt i Fremtiden at naa til en Ordning, saa vi slap for den Slags. Jeg misunder naturligvis ikke de paagældende Blade, at de er i Stand til at bringe nogle Nyheder, men jeg vil altsaa finde, at det vil i Almindelighed være mest hensynsfuldt mod os andre, der ikke sidder i Udvalget, og det vil være mest stemmende med den høje Værdighed i Tinget, man pucker paa saa tit, om Rigsdagen faar Meddelelse om Betænkningers Indhold paa anden Maade, end ved at man læser det i Dagspressen.

Maa jeg dernæst sige om Ændringsforslagene i Betænkningen: jeg maa tilbagekalde en Del af de haarde Udtryk, jeg brugte om Justitsministeren ved denne Sags første Behandling. Jeg maa tilbagekalde dem, fordi jeg erkender, at her er det virkelig lykkedes Justitsministeren og Udvalgsflertallet i Forning at faa noget godt ud af det temmelig daarlige Grundlag, der var givet i det oprindelig her i Tinget forelagte Lovforslag. Jeg ser mig nødsaget til at konstatere, at praktisk talt samtlige de Ændringer, der her foreslaas, ligger paa Linie med, hvad jeg udtalte Ønske om i min Tale ved Sagens første Behandling, og det er en given Ting, at vi tilslutter os disse Ændringers Gennemførelse. Jeg skal ikke gaa i Detailler med dem. Jeg vil sige, at der findes her ikke et eneste Ændringsforslag, som jeg ikke anser for en ubetinget Forbedring af det oprindelige Lovforslag. Jeg vil gaa saa vidt, saa jeg vil sige, at naar Loven faar den Form og det Indhold, den nu faar efter Ændringsforslagenes Vedtagelse — og jeg gaar ud fra, at de bliver vedtaget —, tror jeg, man faar en Appelret saa godt sammensat og med saa gode Arbejdsmuligheder, som det overhovedet er tænkeligt at skaffe under de forhaandenværende Forhold. Jeg ser ogsaa, at disse Ændringsforslag bliver anerkendt fra anden Side, idet Mindretallet, som dog alligevel vil gaa imod Loven, erkender, at